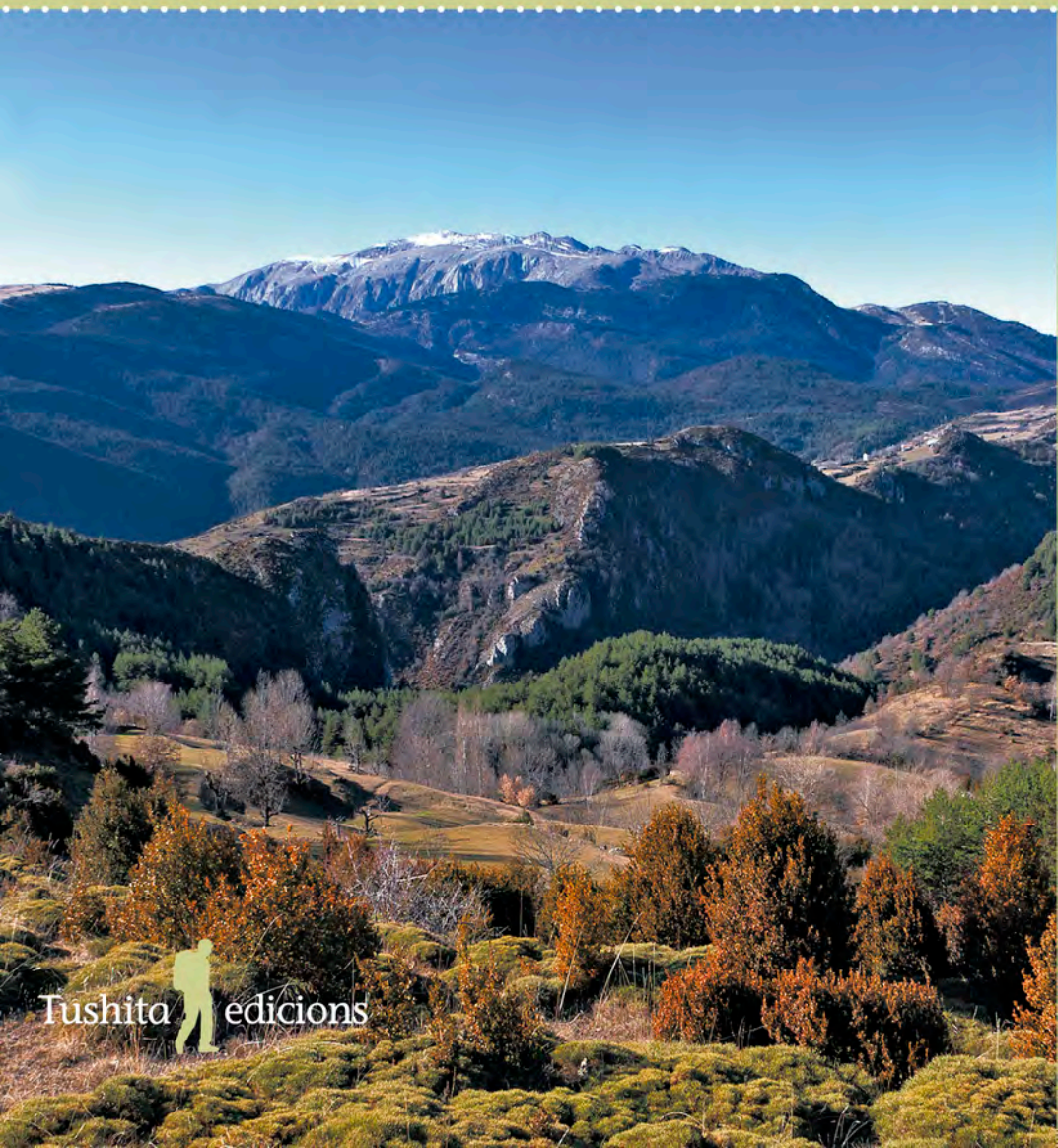

PIRINEU ARAGONÈS

Per les valls del gegant adormit

Jordi Torres Calvo

2^a
edició

Tushita edicions

PIRINEU ARAGONÈS

2^a
edició

Per les valls del gegant adormit

Jordi Torres Calvo

Pròleg d'Enric Soler i Raspall
Epíleg de Gemma Soler i Raspall

Tushita edicions

Per les valls del gegant adormit

Jordi Torres Calvo

Primera edició: Maig de 2021

Segona edició: Abril de 2024

- © del text: Jordi Torres
- © de les fotografies: Arxiu Fèlix Torres
- © del pròleg: Enric Soler
- © de l'epíleg: Gemma Soler
- © del mapa: Jordi Colell

© 2021 Tushita edicions
www.tushitaedicions.com
info@tushitaedicions.com

Disseny de la col·lecció i tractament de les cobertes: Marc Ancochea
Maquetació: Sir Gawain & Co

Imprès a: Romanyà Valls
ISBN: 978-84-123117-8-5
Dipòsit legal: B 8508-2021
Thema: WTL, SZC, DCRB, DCRC, 1DSE-ES-CA
Ibic: WTL, WSZC, DCF, 1DSEP, 1DSEC

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la seva transmissió a través de qualsevol mitjà, bé sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o d'altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

Fotografia de la coberta: Vista del Turbón des de Coll d'Espina de camí cap a l'ermita de Santa Luisa (Fons Fèlix Torres).

Fotografia de la contracoberta: Vista de la vall de la Noguera Ribagorzana des de Señiu (Fons Fèlix Torres).

“Es clar que quan es corre món durant anys no es pot deixar de fer-ho mai i quan el cos ja no acompanya et fas viatger de la ment”

Mercè Ibarz (Saidí, Baix Cinca, 1954)

“La finalitat de la vida és caminar”

Raimon Panikkar (Barcelona 1918 – Tàrragona 2010)

“El caminant només tria el camí. I sap que tot el què el camí li pugui donar forma part del camí”

Josep Mª Espinàs (Barcelona, 1927 – 2023)

Per a la Laia i l'Enric

que el vostre viatge, el camí que heu triat a la vida,
us sigui plaent i tot fent camí pugueu transmetre
els valors que hi han escampats pel llibre

en record de totes les albaides on hem vist, junts,
caminant cap al cim, com sortia el sol

Taula

Prefaci, d'Enric Soler i Raspall | 11

PER LES VALLS DEL GEGANT ADORMIT | 17

Mapa, de Jordi Colell i Malla | 18

I	20	XIX	51
II	23	XX	53
III	25	XXI	54
IV	27	XXII	55
V	28	XXIII	57
VI	30	XXIV	60
VII	31	XXV	61
VIII	32	XXVI	62
IX	33	XXVII	64
X	35	XXVIII	66
XI	36	XXIX	69
XII	38	XXX	70
XIII	40	XXXI	72
XIV	42	XXXII	73
XV	45	XXXIII	74
XVI	47	XXXIV	76
XVII	48	XXXV	78
XVIII	50	XXXVI	79

Agraïments | 82

Postfaci, de Gemma Soler i Raspall | 85

Prefaci

DEL CAMINAR SOBRE EL SENDER INVISIBLE DE L'ESCRITURA

Del caminar.

Potser sigui aquest, l'acte humà que més lluny ens ha fet arribar. Un dia ens vam aixecar. Un altre dia ens vam posar a caminar. Però no n'hi havien, de camins, es feien tots ells en caminar (parafraçant el poeta). Tal vegada sigui aquest fet, el de posar-se drets i encarrilar una passa rere una altra passa, el que ens hagi aproximat més als nostres límits. Vam sortir de la conca del Rift i vam acabar colonitzant tot el planeta. En gran mesura, ho vam fer a peu. Per això els nostres gens no ho obliden, per molt estabornits que estiguem seguint les indolències tecnològiques que nosaltres mateixos ens hem creat, a mode d'hedonisme autocomplaent, ara ja planetari i totalment absurd.

Tothom coneix els beneficis del caminar. No ho han de dir els metges; no cal que ens ho receptin. Com la meditació, una altra de les pràctiques profitoses per al cos, la ment i l'esperit que no cal anar promocionant, l'acte de caminar ens apropa al més essencial del que som, ens immergeix en allò que ens és més autèntic, genuí en tant que espècie. Caminar ens despulla de tot el que no sigui essencial. Ni materialment ni espiritual. Quan tanquem la porta de casa, rere nostre, per iniciar una caminada, gran o petita, no portem al damunt res més que el que ens és imprescindible. I ben aviat ens quedem sols amb el que espiritualment som, sense tot aquest soroll ple d'interferències que, malauradament, ens envolta en la nostra quotidianitat. Per això hem de caminar; una hora al dia, diuen els metges. Tots els dies.

D'Anar sol.

Anar sol, a peu, recorrent els camins prefixats al damunt d'un mapa, trescant per les valls, saltant les carenes, obrint els paisatges i nous horitzons al nostre davant. Aire pur. Tot el temps del món a les nostres butxaques. Res més a fer que anar d'A fins a B: un objectiu assumible. Portem aigua, ganyips, roba d'abric per si fa fred, per si plou. Tenim un sender al nostre davant i l'anem caminant. Ben ràpidament queden al nostre darrere les passes fetes: Què aviat que s'agafa, l'experiència de caminar! Ho saben del cert els marrecs quan tentinegen, encara dubtosos, i s'alegren dels petits (grans) objectius assolits: anar del sofà a la tauleta i de la tauleta a la cuina (allà on hi ha les galetes guardades...) N'hem d'aprendre més, dels infants. Sempre. Com de ràpid i negligent arriba a ser l'oblit voluntari del que som, del que hem estat. Tot d'una neixes i plores. Passa una vida sencera sense que te n'adonis, no saps com. Tot d'una ja et veus a les portes de la vellesa i aleshores et preguntes: «Què he fet jo amb tot aquest temps?» «En què he utilitzat tots els dies, hores, minuts i segons de la meua vida?»... No sé vosaltres, però jo me n'aniré a «l'altre barri» amb un grapat ben petit de records, que ni de bon tros justificaran tot el que haurà estat una vida humana, plena: «Què ha passat amb la resta de moments?» «On són guardats tots els “mentrestant” de la meua vida?»

I això no obstant, el que no oblidó mai són les caminades que he fet. Potser sí que les més petites, les quotidianes o les de cap de setmana; segur que aquestes les guardo, confoses en una escudella barrejada d'excursions i sensacions diverses; però les grans sortides, les que m'han ajudat a definir més qui soc, què vull fer o quin és el futur que he volgut crear... d'aquestes sí que no m'oblido.

Sempre dic, amb sinceritat plena i un punt d'incredulitat que, després d'haver fet viatges increïbles i caminades per mig

món, l'experiència més "autèntica" que considero que he fet i la que més m'ha ajudat a créixer, a entendre'm, a qüestionar-me i, al final, a fer-me persona, ha estat la llarga caminada de 94 dies i més de 1.600 quilòmetres a peu (i vés a saber quants milers de passes!), que vaig fer l'any 1993, tot sol i amb la motxilla a l'esquena, des del cap de Creus fins al Cabo Fisterra: Ja veieu, una experiència gens cara (comparada amb volar fins a l'altra punta de món per fer un tresc exigent o viatjar pels vastos deserts del món) i a l'abast del gran públic. No cal gran cosa, només tenir-ne ganes i poder vèncer la por del que hi ha més enllà de les portes de casa nostra. Si li dediquem el temps necessari, el camí ens ensenyarà tot el que necessitem per completar-lo. Res més verídic ni més simple.

Això és així.

Del caminar.

Del caminar en sap un niu el cineasta Werner Herzog. Amb el convenciment que si feia a peu el camí que anava des del seu Munic natal fins a París, la salut d'una molt bona amiga seva, malalta i a l'hospital, milloraria, va començar la llarga caminada, en ple hivern. El seu, va ser un camí apressat, gens complaent, ja que no hi havia temps per perdre. Després, escriuria el llibre de les seves experiències "*Del caminar sobre el hiel*". En el seu llibre hi ha una fotografia en blanc i negre de Herzog i l'amiga, Lotte Eisner, a l'hospital. Després de la caminada, curiosament, la salut de la Lotte va millorar...

Aquest fet, l'acte guaridor i regenerador d'aquestes llargues excursions, és un convenciment ferm que m'acompanya i em vivifica. I ara el recupero, amb notable alegria, proposant-vos la lectura d'aquest nou llibre de Jordi Torres: "Per les valls del gegant adormit". Aquestes valls de què ens parla en Jordi, podrien ser a qualsevol lloc, a tot arreu. És un marc físic i per

això el podem situar en un plànol; però molt especialment és un trajecte interior, un camí introspectiu que mira cap endins d'un mateix i que ens aproxima a l'essencial, «allò que és invisible als ulls», que diria aquell jove net petit príncep, amo d'un planeta diminut; i, al final, si em permeteu anar una mica més enllà, també es tracta d'un sender espiritual, ja que no hi ha millor creença que la que et referma en allò que ets, en el que has estat i en el que aspirem a esdevenir. I aquestes preguntes, només te les pots respondre estant en pau amb tu mateix i amb el degut silenci i temps de reflexió; “temps”: això del que ara, precisament, anem tan mancats... Tots els grans pensadors, poetes, artistes, creadors, en un moment o altre de les seves vides han caminat i s'han preguntat. De tothom és conegut que les frases «vaig a esbargir la boira», «vaig a estirar les cames» o «vaig a prendre l'aire» no són conceptes físics, científicament constatables: ni la boira l'esbargim, ni estirem les cames (en el sentit literal) ni “prenem” l'aire d'enlloc. En realitat, totes volen dir el mateix: «vaig a trobar-me amb mi mateix en la tranquil·litat de l'acte de caminar».

Del sender invisible de l'escriptura.

Un altre dels aspectes rellevants de l'obra de Jordi Torres, i més concretament d'aquesta que ara ens ocupa, és com trasllada sobre el paper la seva experiència viscuda. Si bé és conegut per ser un dels abanderats de l'haiku català (i no puc dir *haiku* sense que em vinguin al cap els *Haikus d'Arinsal* d'Agustí Bartra), en aquest cas, en Jordi ens vol aproximar a una proposta encara més desconeguda per al gran públic català: l'haibun, tècnica d'escriptura japonesa que combina la prosa amb l'haiku i que ha estat conreada pels grans de la poesia japonesa: Matsuo Bashô (sobretot) o Kobayashi Issa, entre d'altres. Personalment, tot aquest orientalisme dels haikus em ressona

de ben a prop. Matsuo Bashô també està a les meves lleixes, com Ikkyû Sôjun i Han Shan tot i que fa costat al llibre de Zen de Taisen Deshimaru; als dels precursors del budisme occidental, com Alan Watts i Chogyam Trungpa, i també als dels meus abanderats escriptors de la generació Beat: Jack Kerouac, molt especialment, amb els seus imprescindibles «Pòtols místics»/«Pirats del Dharma» (en les diferents versions que fins ara hi ha disponibles en català); al gran i desconegut (entre nosaltres) poeta Phillip Whalen; i, per sobre de tots ells alhora que mestre indiscutible de tots ells: Gary Snyder, el poeta de la naturalesa salvatge qui, poc a poc, afortunadament, s'ha anat obrint, com una bella flor de lotus, entre els editors en llengua catalana. Ell va ser monjo zen al Japó durant deu anys i guaita forestal diverses temporades d'estiu. El silenci i la meditació, doncs, li són terrenys coneguts, apamats; també les caminades reflexives. La seva obra així ho avala.

Jordi Torres em va escriure, per presentar-me l'obra, quan la va tenir degudament confeccionada. Ell mateix em va presentar "Per les valls del gegant adormit" amb uns paràgrafs que reproduïxo (amb el seu permís) doncs penso que reflecteixen molt bé el que aquesta obra representa per a ell i entendrem el que representarà per a nosaltres, els seus lectors:

«Quan a l'estiu pujàvem a Laspaúles m'emportava una mica de biblioteca amb tots els llibres sobre haikus i en una ocasió, en una llibreria d'El Pont de Suert, vaig trobar per casualitat el llibre de Matsuo Bashô "*Oku no hosomichi*" en versió castellana d'Antonio Cabezas que varen titular "*Senda hacia tierras hondas. (Senda de Oku)*". Més tard vaig descobrir que era un haibun o el llibre que va crear el gènere del haibun.

»Posteriorment em va caure a les mans la versió en català que en fa el Jordi Mas López i que titula “L'estret camí de l'interior”.

»Va ser la setmana santa del 2013, que inusualment vàrem pujar a Laspaúles, on vaig començar el projecte de fer un haibun amb meditacions pirinenques (...) Ha estat ara, a l'estiu del 2020, sense poder-hi anar per la pandèmia, que m'hi he posat i he descobert que el que estava fent era un haibun i he començat a investigar més a fons aquest gènere i què s'ha fet en català.»

Dit això, poc queda per afegir.

Evidentment, em direu, el sender de l'escriptura no pot ser “invisible als ulls”, ja que de ser-ho, no veuríem res escrit. Vet aquí la paradoxa, perquè així són les traces de les nostres passes, invisibles, al menys aparentment i segur que en el detall. I si no, pregunteu-vos: «On s'han quedat totes aquelles passes que he fet?» «Algú les recorda?» I, això no obstant, les empremtes hi són, estan en nosaltres, som nosaltres. Així mateix passa amb la literatura: queda escrita, sí, però: quin autor la recorda? Algú té present tot allò que ha escrit? No, de ben segur que no. Però malgrat tot, allà estan les traces escrites, com els camins recorreguts. No en som conscients, però hi son.

Espero i desitjo que aquest llibre us faci venir ganes de caminar, de recórrer els vostres senders; perquè, en definitiva, del que es tracta és de tenir una idea, de començar a il·lusionar-se, de desplegar un mapa, i de calçar-se les botes.

El camí farà la resta. Ja ho veureu...

Enric Soler i Raspall
Març de 2021
(Tot caminant pel Montnegre)

PIRINEU ARAGONÈS

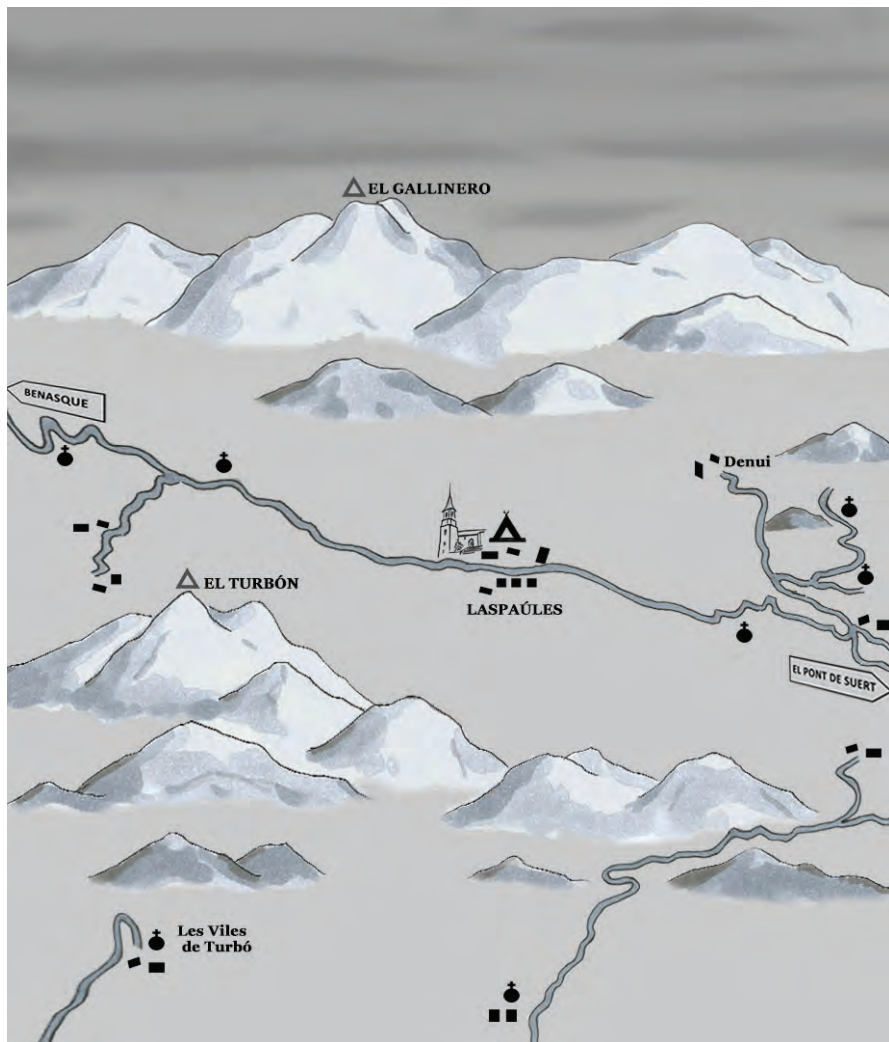
2^a
edició

Per les valls del gegant adormit

Jordi Torres Calvo

PER LES VALLS DEL TURBÓN

Àrea d'influència per on transita aquest llibre

Escrivim tankes
i haikús recordant Bashô,
la llum serena.

I

Aquest estiu és molt càlid, tòrrid han dit per la ràdio. Uns diuen que cau foc i d'altres diuen que fa una calor insuportable. Per mi es pot aguantar. Es pot suportar com tantes d'altres coses. Miro d'estar a recer de la calor que té a tothom esclavitzat i paralytat. Són hores per llegir i escriure mentre la gent bufa, sua i maleeix el temps de la canícula. Els llibres se'm fonen a les mans com si fossin glaçons. En passo via de cada un per així poder agafar el següent de la pila que espera pacientment, perquè, diuen en algun lloc, que els llibres tenen paciència. Molta paciència, diria jo.

De fet, el jardí on miro de fugir de la calor i on lleigeixo i escric és esplèndid. Unes ombres m'aixopluguen de la calor i a les tardes un ventet de nord fa que l'aire circuli per tots els racons com si s'haguessin deixat una porta oberta i hi hagués un corrent d'aire refrescant. El jardí és d'aquells d'abans, gran, amb un pi força alt, dues modestes oliveres i al costat de la paret unes buguenvílies immenses que fan una ombra de cara al migdia que fa goig d'estar-s'hi a sota. Els tres roures que varen créixer escampats ajuden a crear un espai de quietud i sempre s'hi està fresquet.

A l'hora baixa i quan no hi ha massa fressa se sent el soroll del riu allà lluny que flueix sense parar com la vida, com totes les vides, per llunyanes que siguin. A vegades haig d'aixecar el cap de la lectura per gaudir del moment conscientment. La fresqueta del vent del nord, la remor de les fonts que hi ha a la vora, el perfume de les flors del jardí i el brogit de riu fan que sigui conscient del moment que visc. Sempre ho havia somniat i ara es fa realitat. Tenir temps per llegir i per escriure, per pensar i passejar, per sentir els sons de la natura i sobretot per prendre consciència de mi.

Ei! si camines
passat l'horitzó, cada
passa és sobrera.

Malgrat, però, estar bé, en equilibri amb el meu jo i romandre en un lloc idíl·lic, em cal sortir d'aquesta mena de jardí epicuri que m'envolta i mirar d'aprofundir en el coneixement dels racons més foscos que romanen dins meu, de viatjar pel jo interior. Ho havia pensat molts cops i mai m'havia atrevit a fer el pas, però ara he decidit que me'n vaig. Demà passat marxo a fer una caminada en solitari per les valls, que jo anomeno del gegant adormit.

Les hores de la tarda s'esllangueixen plàcidament, sense pressa. Vull fer una caminada sol, a poc a poc, però anar fent, "festina lente" que deien en llatí, o sigui afanya't a poc a poc. Doncs això és el que faré. Caminar tranquil·lament, sense pressa i sense un destí clar, per aquestes valls del gegant adormit que ara tinc a tocar. El plaer del viatge rau sols en el mateix viatge, d'encetar el camí.

Però, tot i que he decidit fermament que demà passat marxo, em fa una mandra infinita. Els meus sabotejadors interns em diuen que em quedi, que què hi vaig a fer per aquests camins incognuts tan bé com estic aquí en el teu món ple d'allò que em semblen certes i creences invariables. La lluita que tenim els meus aixafa-guitarres interiors i jo és ferotge. No em guanyaran. Marxaré, i no perquè vulgui fugir d'algú o d'alguna cosa, sinó perquè el camí em crida. Aquestes valls que m'envolten m'han impressionat tant que m'han creat la necessitat de conèixer-les, de descobrir els seus racons, els seus secrets, els seus dies i les seves nits.

Capvespre lívid
d'hores ja caducades.
Estels que udolen.

II

Mentre estic preparant una mica de motxilla per marxar bado mirant enlaire cap al cel blau d'estiu i em fixo en un niu d'orenetes que hi ha sota la teulada del darrer pis de la casa de pagès. No m'hi havia fixat abans. És el típic niu fet en un racó de la teulada on conflueixen la paret i les llatges de la teulada. Del niu en surten tres cries i els pares ocells van i venen amb aliment per posar al bec dels pollets piuladors. El fet que m'ha cridat l'atenció quan he vist el niu no és el trànsit de les orenetes. És un núvol estrany que hi ha al cel. És un cirrus o un cúmulus, no ho sé, que s'ha format sol, allà al mig sense potser ni voler-ho. He estat molta estona mirant aquesta formació espontània com creixia. El sol de tarda li dona uns colors insòlits mentre el blau del cel va agafant cada cop més un color vermellós de tarda estiuenca.

Mirant els núvols
com canvien de forma
hi veig la vida
que, calmosa, s'adapta
al pas fràgil dels somnis.

Les orenetes continuen amb la seva vida. El cel continua decorat amb el núvol solitari que a hores d'ara ja no creix més i es desplaça una miqueta per l'acció del vent. Enllà cap a l'horitzó tot és verd. Turons i muntanyes, boscos i prats, s'estenen fins a confondre's amb el cel blau-roig de l'infinit. Una catifa verda d'arbres i prats de pastura surten de sota del meu balcó fins allà on arriba la vista. Demà me n'aniré cap aquests boscos frondosos. Tot sol.

Aquest conjunt de capvespre és alguna cosa semblant a la felicitat. L'aire fresc bufa suau i fa moure les fulles dels arbres propers. Tot és calma, tot és tranquil·litat. Només el pessigolleig

intern de la sortida fa que senti un no sé què d'incertesa. El so-
roll llunyà d'un tractor i el repicar dels esquellots de les vaques
decoren l'espai. El so rítmic dels esquellots em fan saber que allà
a la vora pastura un ramat de vaques impassibles sense que les
pugui veure.

De mica en mica es va fent fosc, però jo segueixo allà contem-
plant l'espectacle que tinc davant meu, tot allò que se m'ofereix
de franc als meus ulls fins que una cagarada d'oreneta que em
cau a la cuixa em treu de l'embadaliment en què estava instal·lat.
L'excrement d'oreneta em fa tornar a la realitat després d'aquest
somieig de tarda. Que sigui una tifa petita el que et fa tornar a
la realitat deu ser una mena de metàfora de la natura. Miro en-
laire com si cerqués una disculpa per part de les orenetes, però
elles continuen alimentant les cries. La vida continua, el temps
no s'atura.

S'ha anat fent fosc i ja és de nit. Encenc el llum.

Viuen de forma
plena la llum i l'arna.
Zen de les hores.

III

“(…) convertir els teus dies en un viatge
i el viatge en la teva llar.”

Matsuo Bashô

Surto d'hora de la casa pairal on ens estem aquests dies. A la motxilla hi duc poques coses, només el més necessari. No vull anar carregat com un enze. M'agrada emportar-me lectures pel viatge però aquest cop m'emporto només un llibre i prou. Vull que m'acompanyi el poeta Wang Wei per aquests camins desconeguts i em parli del seu vell país natal a les hores de recés, quan em calgui companyia.

Agafó un dels camins que prenien aquelles persones sàvies que els inquisidors de l'època en deien heretges o bruixes perquè fugien d'un món que no les entenia i que les volia cremar a la pira. Un camí que, com tots, al final et duu al mateix lloc, al fons de tu mateix.

Em costa d'eixorir-me. La nit ha estat plena de somnis estranys, capriciosos, i ni el cos ni l'ànima han descansat. Les primeres passes són feixugues, lentes.

Primeres passes
d'una idea desada
al fons d'un somni.

Miro camí enllà i la fletxa assenyala una direcció a prendre. Sempre seguim les fletxes, les indicacions, les normes. Som presoners de les circumstàncies, de les convencions. Però ara i aquí segueixo més les indicacions del cor que no pas els senyals exteriors. És com un alliberament.

Parlo sol, de mi amb mi mateix. El peu em fa mal i bufo. Els ocells no paren de donar la tabarra. El camí és tan ombrívol, ara, que fa basarda, com si de sobte fos de nit. Fa por. Però que és el que em fa por d'aquest camí? Em pot sortir una bèstia de sobte? Em puc perdre? La càrrega de pors que duc a la motxilla és grossa. Em paro per alliberar-ne una mica. Per descarregar pors de sobre cal aturar-se un moment i respirar. Un cop quiet, amb el soroll només de la teva respiració, veus que la por està a dins teu, que la portes guardada a dins. Miro de deixar-ne una mica al costat del camí.

Més endavant trobo una font. Raja aigua a dojo, fresca, de color de cristall. Voldria tenir molta set per poder engolir molta aigua com fan els camells per tenir-ne de reserva, però ara no estic assedegat, encara. Per què hi ha coses que passen quan no toquen? Per què la font és aquí i ara i no més endavant quan de veritat em faci falta? Potser és que els éssers humans i la natura anem amb el pas canviat. Aquesta caminada ha de servir perquè el cicle vital de natura i el meu es fonguin en un de sol. M'emporto aigua per més endavant. Encofurno una mica d'aigua lliure dins una cantimplora fosca i miro el doll que surt del forat de la roca. El segueixo regueró enllà. Voldria ser com el rierol que baixa pendent avall. Voldria que la vida em portés pels llocs més convenients, com l'aigua que va trobant el seu camí, pendent avall.

IV

Moure's muntanya amunt és lent. Sort que a poc a poc he anat deixant pel camí una mica del bagatge de pors i dubtes que portava des de la sortida. La por de perdre'm, de què em pot passar pel camí i el dubte de si seré capaç de fer tot el recorregut, de si em veuré en cor d'acabar el viatge, tots aquells dubtes i por que sempre tinc en començar qualsevol viatge. Ara ja em moc més lleuger, la llosa que carrego és més petita. Penso que no acabaré de deixar-la del tot, i potser tampoc no cal. Potser sempre hem de dur una pedreta a la butxaca que ens recordi que la por existeix i que de vegades és bo que ens visiti, però així, en forma de senyal conscient que pots tragar fàcilment i canviar-lo de butxaca si et molesta. El que no podem fer és llevar-nos cada dia i carregar-nos de seguida la llosa de la por, de l'angoixa, a sobre i començar el nostre viatge, les nostres hores, arrossegant lentament i feixuga una motxilla carregada d'angúnies i d'incerteses.

Si són música
els llamps i trons, el núvol
és presència.

Paso pel costat d'una casa enrunada, abandonada. El sostre està enfonsat i una paret mitgera ha caigut. Fa temps que està gairebé derruïda. Les herbes han anat prenent posicions i s'han fet seva part de la construcció. Qui devia viure en aquest indret inhòspit? A la vora es veuen unes feixes, ara abandonades. Devien plantar-hi patates i verdures, però ara tot està deixat a mercè dels elements. Part dels murs de les feixes s'han esclavissat. Ara només hi ha solitud i tot és desamparança. Penso que d'aquests llogarets abandonats, n'aniré trobant al llarg del viatge. Aquestes valls fa temps que es varen anar despoblant. Fa temps que es varen abandonar per anar a cercar qui sap què, qui sap a on.

V

Un paller atrotinat ha estat tot el meu recer des que el sol va dir que plegava ahir i la lluna sortia a fer el seu torn.

Unes gotes a la cara m'han despertat del meu somni amb nimfes i mars d'enllà. Plou. Sembla que plourà tot el dia. Tota la vall és grisa sota la cortina d'aigua que cau dels núvols estiuencs. Penso que serà només un xàfec d'estiu, però no sembla que hagi de parar. Millor. Tinc les cames adolorides per la caminada d'ahir, sento a moltes parts del cos com unes agulles fines que es claven incisives. Descanso i aprofito per meditar.

Al cap dansen pensaments i jo miro d'endrecar-los allà on toca. Meditar és com fer dissabte de pensaments i mirar de deixar la ment neta i endreçada. L'aire entra-i-surt pel nas lliurement i fluida. Tot flueix al meu voltant mentre jo estic assegut al paller veient com plou. Suposo que plou arreu de les valls del gegant adormit. Plou pels camins que ja he fet i plou al camí que m'espera. Però ara el camí, la vida, pot esperar que pari de ploure. No cal sortir perquè toca. No tinc cap mena de pressa per avançar, no haig d'arribar enlloc, a cap hora. I potser això és una mena de llibertat, el fet de poder decidir d'anar a poc a poc o simplement de no sortir. El món a fora es mou per horaris i indicacions. Jo, com tothom, em moc per pensaments que em generen emocions i que a la vegada provoquen accions. Penso que és bonic veure caure l'aigua de la pluja, amb cadència, i això em provoca un sentiment de confort, de felicitat i fa que surti de dins del paller cap a l'era i m'estigui a sota de la pluja per fer que l'aigua fresca en caigui a la cara. Soc feliç ara i aquí, i per això romanc aquí, descansant, i és la pluja qui es mou per mi.

Tamborinada.
Els núvols de tempesta
es fan escàpols.

És doncs un dia de recolliment amb boira baixa i aigua que corre pels camins. L'escenari immens ha canviat, així ho percebo. Els turons i els cims són allà, palplantats, eterns, però la llum, el vent, l'aire i la pluja no són els mateixos. Em parlen de coses diferents tot canviant els colors i les músiques. Potser és que també jo mateix vaig canviant i me'n adono a través del món que m'envolta.

Plou damunt soques.
Hi regalima vida
però són mortes.

«Doncs això és el que faré. Caminar tranquil·lament, sense pressa i sense un destí clar, per aquestes valls del gegant adormit que ara tinc a tocar. El plaer del viatge rau sols en el fet mateix del viatge, d'encetar el camí. (...) No puc deixar d'avançar, sóc com un riu que flueix cap a mar sense possibilitats de tornar enrere. Avanço i miro de no deixar empremta per allà on passo, però miro que els llocs per on transito com un camí-raler sí que em deixin petja en el meu interior. Quin goig passar per la vida desaparebudament. (...)

*Una formiga
crida imperceptible
al pas de l'home.*

La gratitud hauria de començar per ser conscients dels moments que vivim, pensar que cada moment que vivim és un moment regalat. L'ara i aquí és un present i per això, el temps verbal que usem per referir-nos a l'aquí i a l'ara és el present, que també vol dir regal o obsequi.»

«Per les valls del gegant adormit mostra aquest viatge simultani (exterior i interior) a través d'una exquisida prosa poètica que harmonitza pensaments i emocions, de la mateixa manera que ho fan ment i cor, ego i Jo, a través del diàleg interior de l'autor, posat de manifest per escrit.»

(Gemma Soler, al postfaci de l'obra)

9 788412 311785

www.tushitaedicions.com